

15 Juli 1917.

No. 1/4.

22e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

De aarde rolt op hare vleugeien, en de zon geeft haar licht bij dag, en de maan geeft haar licht bij nacht, en de sterren geven eveneens haar licht, gelijk zij in hunne heerlijkheid op hunne vleugelen, in het midden van Gods heerlijkheid, voortrollen. Waarmede zal ik deze koninkrijken vergelijken, opdat gij moogt verstaan? Ziet, deze alien zijn koninkrijken, en eik mensch die een, of de minste van hen heeft aanschouwd. heeft God in Zijne majesteit en macht zien bewegen.

Gods Openbaring.

DE GEBROKEN VAAS.

door William A. Hyde, President van de Pocatello Stake of Zion.

De wijsheid der wereld bestaat uit een verzameling van waarheden welke, beetje bij beetje verkregen, de groote voorraad veroorzaakt heeft, welke nu de hoofdsom von onze kennis is. De beste verklaring die wij van waarheid kunnen geven, is „dat het een kennis is van dingen zooals zij zijn, zooals zij waren en zooals zij zullen zijn.” Dat omvat waarheid in haar geheel. Dat is de volheid van waarheid. Iemand, een kennis hebbende van de dingen, zooals zij waren, moet niet alleen kunde hebben van de geschiedenis der aarde in het verledene, maar tevens van den oorsprong en de methode in de intelligentie, die haar schiep. Iemand kan gemakkelijk kennis hebben van dingen, zooals ze zijn, maar om hunne diepte te kennen, moet hij de kunst, wetenschap en wijsbegeerte verstaan van menschen en natiën. Een kennis te bezitten van dingen, zooals zij zullen zijn, vormt den mensch tot een profeet, want voor hem is de sluier weggenomen en hij ziet wat God nog van plan is te doen. De schriften ondersteunen het gezegde van een modernen wijsgeer, dat „waarheid is te veel omvattend voor het denkend verstand.”

Het is in beginsel onmogelijk een waarheid te begrijpen, die niet altijd bestond. Wat nieuw schijnt, is alleen eerst later ontdekt. De waarheden welke wij nu bezitten, zijn degene, welke door 's menschen verstand totnutoe konden bemachtigd worden van de bronnen des bestaans en beginselen van macht, welke gelijktijdig bestonden met God. Zou iemand ontkennen, dat de toepassing der electriche kracht een nieuw beginsel van wetenschap was, oorsprong vindende in het denkvermogen van een Franklin? Het is een feit in de schepping, dat lang verborgen lag, tot het geopenbaard of ontdekt werd door

den zoekenden mensch, maar wat ongetwijfeld bestond en gebruikt is, zelfs in hooger en graad van toepassing door den Almachtige. Andere groote waarheden liggen verborgen naar welke de mensch zoekende is; hij zal ze vinden, maar niet maken. Hun oorsprong moeten wij aan God toeschrijven.

Als we toegeven, dat de Schepper een Wezen is van orde en eenheid, dan is het logisch om te gelooven, dat al Zijne waarheden aan elkaar verwant zijn, dat de eene in zekeren zin afhankelijk is van de andere, en dat allen tezamen orde en systeem vormen, waarbij werelden geschapen werden en de mensch verrees. Wanneer we gelooven dat dit waar is, kunnen we eenigszins een ontwerp begrijpen, zóó grootsch en veelomvattend, dat ons verstand bijna verbijsterd is door zijn onmetelijkheid. In het licht van deze gedachte zijn de kleine waarheden, welke wij bezitten van schilderkunst, letterkunde, bouwkunde, tuinbouwkunde, wetenschappen en geestelijke krachten, maar afgebroken brokstukken van een of ander groot geheel. We ontvangen stralen van licht, welke ons hunne verwantschap toonen, en als bij instinct gevoelen wij, dat zij allen noodzakelijk zijn en dat zij in zekeren zin één zijn. Inderdaad is de gedachte onweerstaanbaar dat, indien God de aarde schiep en bestuurde, Hij dit deed door de beginselen der kunst, letterkunde, bouwkunde, landbouwkunde en andere wetenschappen in toepassing te brengen, door krachten aan den mensch nu nog onbekend; en alle dezen, zijn ongetwijfeld ingesloten in die veerkrachtige term: „Het Evangelie.” Deze dingen schijnen zoo duidelijk voor mij, zoo klaarblijkelijk, dat het de gedachte verschaft, dat we verder mogen gaan in het zoeken naar waarheid in haar betrekking tot het Evangelie van Jezus Christus.

Dat soort van waarheid, wat wij grondbeginsel noemen, moet oorspronkelijk zijn. Men kan niet begrijpen, dat rechtvaardigheid, genade, liefde, orde en gehoorzaamheid ooit gemaakt werd, maar veel eerder denken wij aan hen als altijd bestaan hebbende en in onze gedachte zijn zij, met gelijke beginselen, te vergelijken bij de lichtstralen van een prisma, van welke alle kleurschakeeringen en tinten ineensmelten. Diep in het hart van God bevinden zich deze oorspronkelijke waarheden, uit welke alle dingen in het heelal zijn geboren. en wanneer zij aangeroerd zijn door den gezaghebbenden Geest, worden zij wet. Deze zijn de werkelijke krachten, zij zijn de waarheden die vreugde brengen in het leven der menschen en hen in het toekomstige leven verhoogt. Alle dingen welke tegenovergesteld zijn, zijn dwaling en leugen en brengen wanorde en dood.

Het Evangelie van Jezus Christus is de harmonische ineensmelting van deze beginselen, vormende een plan hetwelk de volmaking van den mensch ten doel heeft en de uitbreiding van Gods heerlijkheid en heerschappij. Die mensch mag medewerken, overpeinzeden het

aannemen van God als zijn voortbrenger; en gehoorzaamheid aan de zijde van den mensch, is het eerste beginsel en dit opent voor hem de fontein van alle wetten.

Als de beginselen van waarheid eeuwig zijn, dan is het Evangelie eeuwig. Het Evangelie is het woord, de uiting van Gods wil aan de menschen. Het woord is uitgedrukte, verborgene waarheid; en zoo belangrijk is dit denkbeeld, dat de schriften den Zoon van God als het Woord kenmerken. „In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God.” (Joh. 1 : 1) „In hetzelfde was het leven, en het leven was het licht der menschen.” Dezelfde, welke deze waarheidswetten maakte, zeide in den beginne: „Daar zij licht: en daar werd licht (Gen. 1 : 3); en dit gebod was de uitdrukking van autoriteit, gegrond in intelligentie en in macht.

Wij, levende in deze eeuw, ziende met zelf-voldane meerderheid de ontwikkeling der tijden, vanaf tenten en kameelen tot paleizen en vliegmachines, mogen denken dat het Evangelie eene gelijksoortige ontwikkeling zoude hebben, niet wetende dat het de patriarchen, zoowel als onszelven, insluit in haar alles omvattend oogmerk; want het Evangelie, dat eertijds was bekend gemaakt aan Adam, „aan Abraham gepredikt,” (Gal, 3 : 8) en vervuld in Christus, werkt nu met ons en tot ons nut.

Waarheid, evenals ether, is algemeen. Er is geen plaats, waarin zij niet in zekeren graad gevonden wordt. Soms is zij vermengd met dwaling, maar niettemin waarheid. Zij is nu in de harten der menschen, zoowel als in den beginne. Waar zij ook ooit werd gevonden en in welken graad, dezen omvang behield zij. Wanneer zij zich sterk uit in letterkunde, worden de beschrijvingen klassiek en nimmer stervende. Homer, Dante en Shakespeare zijn er onsterfelijk door geworden. Waar zij ooit gevonden werd in kunst, bewees zij een model te zijn voor alle kunst. Raphael, Rembrandt en Turner hebben achter den sluier gezien. „Er is een geest in de menschen en de inblazing des Almachtigen maakt hem verstandig.” (Job 32 : 8) Door het gevoel der inspiratie is het hart zoekende en zal op zekeren dag zijn tegenbeeld ontdekken, dat gekoesterd werd in andere sferen. Dat God alle dingen „eerst geestelijk en daarna tijdelijk” schiep, heeft eene diepere beteekenis, dan wij wellicht denken. Voor Hij de schoonheden van Eden schiep. ontwierp hij Zijn glorievol Evangelie en spranken daarvan zijn in de harten der menschen gegeven, als in den hemel geboren gevoelens. De oprechten van hart zijn zij die deze ingeboren gevoelens niet onderdrukken, maar tot de inspiratie, welke in hen is, zeggen: „Leid mij en ik wil volgen.” Deze eigenschap eenmaal tot uiting gekomen in het hart des menschen, deed dit door lichamelijke macht, en het verstand heerscht over het hart. Die mensch volgt de waarheid, welke uit het hart komt, van zeer nabij, niet zijn verstand leidt hem.

De hooge idealen van elk menschenras, zijn slechts de openbaringen der waarheid. De heiden, welke de zon aanbidt, weet tenminste door instinct dat in hem is, dat „God licht is,” en in zooverre is hij waar. Hij heeft de grootere waarheid nog niet begrepen, dat licht en intelligentie gelijkbeteekend zijn en van God komen. De dag zal komen dat hij het weet. Geen mensch heeft ooit in geloof gebeden tot een onbegrijpelijk wezen. Het tegenwoordige menschelijk geslacht, geleerd of ongeleerd, ziet, wanneer het in godsvrucht neerknielt, den Vader van het menschedom. Eeuwen achtereen hebben menschelijke dogma's de persoonlijkheid van God verduisterd en in geheimzinnige termen verklaard, maar toch kent iedere oprechte van hart Hem. De heiden en afgodendienaar heeft iets van de waarheid. Hij weet vanaf het begin der tijden, komende misschien voor zijn geest in mindere kracht, omdat de nevelen der aarde zijn denkbeelden eenigszins hebben uitgewischt, dat er iets is om te aanbidden. Gun hem dit groote geloof, want velen, die niet beschouwd worden als heidenen, weten dit niet. Misschien is het beter een god van steen te hebben, dan in het geheel geen god. Het gesneden beeld is tenminste een symbool van macht.

De fabelen en legenden van ieder ras en tijd bevatten paalen van waarheid. De beeldsnijdingen in de rotsen door de voorvaderen der Indianen vinden hun oorsprong in ons geloof in de verlossing. Oude volkeren, waarvan verondersteld wordt, dat zij nimmer onze geschriften hebben gezien, weten evenveel van de opstanding der dooden als wij. Dit zijn alle fragmenten uit het eenig eeuwige, onveranderlijke Evangelie van Jezus Christus. Wanneer iemand aan den voet van een stukje afgebroken rots vindt, hetwelk sporen vertoont van goed te bevatten, en hij daardoor den berg beklimt tot den ader van zuiver erts aan den top, dan is de leiding van dezen gedachtengang terug te brengen tot de eenige bron, het licht der waarheid in den boezem van den Almachtige. Zijn zij waardevol? Ja: Als gij predikt tot een afgodendienaar, is er geen noodzaak hem het bestaan van een God te bewijzen; zoover gelooft hij reeds, leer hem alleen welken God hij moet dienen. Als hij spreekt tot een Indiaan, is het niet noodig hem te vertellen van een leven na den dood en van een almachtig wezen. Hij heeft alreeds zijn zalige jachtvelden en Grootte Geest. Er is weinig te leeren aan dezen inboorling-wijsgeer, alleen te gehoorzamen.

Hoewel we somtijds blind of in duisternis schijnen te zijn, toch is God zeer goed voor de wereld geweest Hij heeft niet altijd onzen weg verlicht, maar het vuur op het altaar is nimmer geheel uitgebluscht. Onze blindheid werd veroorzaakt door onze eigene verkeerdheden.

In het midden der tijden kwam het Woord, de Auteur, de Schepper, zelf tot deze aarde. De zon der waarheid bereikte haar hoogsten stand, oen de Zoon van God leefde, lief had en leerde onder Zijne schepselen.

Het Evangelie was in Hem voltooid. Hij vormde de sluitsteen in de Tempel der Waarheid. In Hem was het ontwerp volmaakt. Hij was nu de Getuige op aarde, van hetgeen Hij in de hemelen ontworpen had. Hij zeide: „Hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik der waarheid getuigenis geven zou. Een iegelijk, die uit de waarheid is, hoort Mijne stem.” (Joh. 18:37)

De hoedanigheid der leeringen van den Meester, die Hem boven al de beschouwingen der menschen verheft, is dat zij altijd van oorspronkelijken aard waren. De ziel des menschen zoekt naar een steunpunt en zegt, „laat mij mijn voet zetten op de rots.” Toen Hij zichzelf met welwillende nederigheid onderwierp aan den mensch en „begraven was in de wateren des doops,” was er een oorspronkelijke waarheid verwezenlijkt. „Aldus betaamde het Hem alle gerechtigheid te vervullen.” Het teken, dat Hij eischt, van allen die in Hem gelooven, gaf Hij zelf. „Dus begraven zijnde, zal ik wederom opstaan tot een nieuwigheid des levens. Het graf kan mij niet houden, ik zal wederom leven.” Aldus zeggen wij, deze les geleerd hebbende. „Nu begraven zijnde met Christus in den doop: heeft Hij in zijn genade mij verlost en vergeven. Dit zijn waarheden, zoo werkelijk en oorspronkelijk, dat zij niet opzij gezet kunnen worden. Vooruit ziende, dat de waarheid van den doop zou verduisterd en misbegrepen worden, zeide de Meester: „Zoo iemand niet geboren wordt uit water * * * * * hij kan in het Koninkrijk Gods niets ingaan.” (Joh. 3:5) Toen de Verlosser uit het water opklom, rustte de Heilige Geest op Hem, in de gedaante van eene duif. Op eene eenvoudige wijze was aan de getuigen eene zuivere waarheid geopenbaard. Deze macht, welke verlicht, welke wijsheid en verstand bevat en welke een zekere gids is voor onze anders dwalende voet, moest tot ons komen. Dat is een waarheid, gegraveerd in het origineele plan van dezen Getuige van de waarheid. Zij kan niet op zij gezet worden. Want de Meester zeide: „Zoo iemand niet geboren wordt uit * * * * * Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.” (Joh. 3:5). Toen de groote Leeraar zeide: „Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien,” was dit eene groote wet, teruggebracht tot haar stelregel. We weten nu dat reinheid een voorname eigenschap der Godheid is. Wanneer Hij zegt: „Niemand komt tot den Vader, dan door Mij,” en „Niemand kent den Vader dan de Zoon, en hij wien de Zoon het wil openbaren,” begrijpen wij het feit, dat de autoriteit van den Vader en den Zoon aan elkander verwant zijn. „Zalig zijn de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden,” is de inhoud van een beginsel, zoo oorspronkelijk van karakter, dat het geen bewijs voor haar bestaan noodig heeft.” Barmhartigheid is de onderlaag van het groote plan. God is liefde, en barmhartigheid is een handelend beginsel van liefde. Geen systeem van geloof kan oprecht zijn, als zij er niet ruimschoots ingang vindt; en toch is haar tegenhanger gerechtigheid, wat niet kan geloofd worden, want alle menschen moeten den prijs betalen. „Gij zult daar geenzins uitkomen, totdat gij den laatsten penning zult betaald hebben.” (Matth. 5:26) God zoude geen God zijn, indien deze dingen niet waarachtig waren. (Deut. 32:4)

De Zoon van God openbaarde het systeem van waarheid aan eenvoudig denkende, verwonderde, maar geloovende menschen, door hetwelk, bij erkenning der wet van gehoorzaamheid, zij zalig en volmaakt zouden worden; maar er was een meer oorspronkelijk iets,

dat Hij moest doen voor Hij hen verliet. Hij moest deze geboden bezielen. En dit deed Hij, toen Hij zeide: „Dit gebod heb Ik ontvangen van den Vader,” en dat „Hij kwam om den wil van Zijn Vader te doen.” Nu moest Hij deze autoriteit in hunne handen laten en daarom zeide Hij: „En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zoo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zoo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn. (Matt. 16: 19) Wanneer dit niet gedaan had geworden, zouden alle dingen, welke door Zijne volgelingen ondernomen zouden worden, gefaald hebben. Er waren dingen, welke gedaan moesten worden, om de kloof te overbruggen tusschen den sterveling en de Godheid. Om daarin te voorzien, moest er Goddelijke opdracht zijn. Dit is stellig oorspronkelijk, het is de groote wet der plaatsvervanging, welke alle menschen kennen als waar. (Joh. 14: 6).

Dit zijn sommige van de beginselen, van het groote plan, welke de Zaligmaker openbaarde, en wat tot Zijne apostelen kwam, op den juisten tijd, volgens Zijn belofte, de geest van profetie, om hen te leiden in alle waarheid. (Hand, 2: 4).

In zooverre als deze beginselen, geopenbaard door den Meester en vervolgens gegeven aan Zijne goddelijk aangestelde opvolgers door de openbaring van Zijn wil, zich niet vertoonen in de godsdienstige secten van heden, zijn zij verloren en verduisterd in den loop der tijden. Evenals de heidenen flikkeringen behouden van het licht, hetwelk tot hen kwam door de oude leeraars, evenzoo heeft de wereld tegenwoordig brokstukken van het plan, geopenbaard door Christus. De een zegt: „Ik heb eene schoone waarheid, volg mij, want ik doop zooals de Zaligmaker het geboden heeft,” maar hij heeft geen doop door vuur. Een ander zegt: „Ik heb eene zaligmakende waarheid, ik heb de heilige communie.” Toch heeft hij geen begraven zijn in water, noch doop door vuur. Weer een ander zegt: „Volg mij, want ik geloof in de verlossing door den Zoon van God en in Zijne macht tot zaligmaking,” maar hij erkent niet, dat de apostelen van ouds, alzoo geloovende, de sleutelen der autoriteit moesten bezitten. Een vierde zegt: „Ik heb deze sleutelen, Petrus droeg ze aan mij over”, en nochtans is hij verre verwijderd van de heilige verordeningen, waarvoor deze sleutelen gegeven werden. Een volgende, tastende in de aarde heeft een schoone paarl der waarheid gevonden en opgetogen zegt hij: „Zie, ik heb het geheim des levens gevonden! Christus is liefde en vreugde en gezondheid! Er is geen pijn of ziekte, indien wij het maar willen, want Christus is de heelmeester.” Toch heeft deze, meer dan eenig ander, van Christus slechts een beginsel gemaakt. Zijn persoonlijkheid verwoest en zijn duidelijke geboden verworpen, iemand zag de waarheid in het bijbelverslag, dat Elia zou komen, eer dat die groote en vreeselijke dag des Heeren komt (Mal. 4: 5) en verkondigde dat hij zelf de gereïncarneerde profeet van ouds was, hoewel hij de macht van Elia niet bezat, noch Elia's zending kende. Sommigen zeggen: „We hebben eene groote waarheid ontdekt, er is leven na den dood, want we hebben met de geesten der menschen gesproken,” en toch verklaren zij geen mysterie van het biernamaals, noch openbaren zij een woord, dat zekere troost, hulp, of hoop voor de levenden geeft. Sommige practische menschen, met liefde voor God in het harte, zagen de rechtvaardigheid in van de oude wet der

tienden (Gen. 14:20) en predikten haar, maar toch hadden zij niet de kennis om zich te richten in het gebruik van deze fondsen in de tijdelijke opbouw van Gods koninkrijk. Sommigen zeggen: „Zie onze organisatie, zij is de machinerie van de kerk, om den wil van God uit te voeren.” Toch, hoewel zij hebben gelezen, dat Christus de groote Hoogepriester was, (Hebr. 4:14) kennen zij de speciale plichten van dat priesterschap niet, „dat zonder begin van dagen of einde des levens is.” (Hebr. 7:3). Een ander zegt: „Ik heb mijne naaste lief, ik ben eerlijk en een goed burger; dat is mijn godsdienst, en ik ben gewillig daarmede te staan of te vallen.” Deze kortzichtige mensch kent zijn medemensch als broeder, maar kent niet zijn Oudere Broeder, Christus, noch zijn Vader, God. „Verstand is het hoogste,” zegt weer een ander, die zichzelf verheft, „ik volg de wijsgeeren en lees op de rotsen en heuvelen, zij zijn mijne geschriften,” en toch bemerkt hij niet door den zin des geloofs, dat de gansche natuur het bestaan van een Schepper verkondigt. En elk mensch houdt zoo zijn kleine paarl in zijn hand en prijst haar, denkende dat dit voldoende is. Konden zij allen hunne waarheden op een hoop voor ons liggen, wat een verzameling zou het zijn van ziekelijk gerangschikte diamanten. Stuk voor stuk, paarl voor paarl, de een den ander verduisterende of tenietdoende. Zou iemand, om orde te brengen in deze massa van levenlooze waarheden, deze brokstukken kunnen nemen en hen tezamen passen, elk in hare eigen plaats en verband, — juist als iemand kan doen met de scherven van een gebroken vaas — en aldus de schoonheid van Gods plan hernieuwen?

Kom nu, gij menschen, met uwe waarheden en autoriteiten. Open uwe boeken en uw verstand. Stel uwe beginselen der zaligheid voor. Gij heiden, met uw onrijp begrip van Gods persoonlijkheid, gij aanbieder van het licht; gij met uwen doop, met genade, met genezing der zieken, met een leven hiernamaals, met kerkelijke gebruiken, met broederschap en liefde, met organisatie — legt uwe beginselen naast elkander, past hen tezamen, maak van hen een ordelijk systeem en wanneer dit gedaan is, tracht dan hen te bezielen. Niet één uwer heeft vermoedt of durft te zeggen, dat hij het verbindende, aaneensluitende element kont bijbrengen. Niet één onder u durft te profeteeren (Rom. 10:14, 15; 1 Petr. 4:11; Jer. 3:14, 15). Hoewel gij schoone waarheden hebt bijgebracht, zoo zijn zij dood, wat hun zaligmakende hoedanigheden aangaat, tenzij zij levend gemaakt zijn door den Heiligen Geest. Tevergeefs onderzoekt gij uwe boeken, gij vindt daar slechts aanwijzingen. Daar vindt gij de letter, welke doodt. Het Woord alleen geeft leven. Hij, die de schriften dicteerde, moet spreken.

Geen wonder, dat tegenover zulke ontstellende toestanden, en in het gezicht van zulke groote kwesties, de godsdienstige wereld hulpeloos staat. God heeft Zich aan hen onttrokken, want zij erkenden Hem niet. Zij beperkten Hem, tot de leeringen van de apostelen van ouds en verloochenden het levende licht. Zij hebben gedeeltelijk erkend, onder leiding van menschelijke uitlegging, de doode letter, welke in de boeken gevonden wordt, ontkenneende het „meer zekere woord der profetie.“

Hoewel God deze toestanden te voren kende, was het nochtans zijn wil niet, dat het zoo zijn zou. Hij zag de gebroken vaas en de verspreide paarlen van waarheid, en Hij zeide, dat Hij haar in Zijn eigen tijd zou herstellen, met hare geheele kostbare inhoud. „Dat hij

zou zenden Jezus Christus, die u tevoren gepredikt is; welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al Zijne heilige profeten, van alle eeuw. (Hand. 3:20, 21. De heilige profeten, aan wien deze getuigenis onveranderd gegeven is, zagen met ernstige verwachting den tijd tegemoet, dat hunne woorden vervuld zouden worden, dat „de engel zou vliegen in het midden des hemels, hebbende het eeuwige Evangelie, om te verkondigen dengenen, die op aarde wonen, (Openb. 14:6, 7,) wanneer de tijd zou komen dat God wederom aan de menschen zou geven het complete ontwerp voor hunne zaligheid en verhooging, en dat het Woord zou komen, dat alle waarheid verlevendigen en gezaghebbend zou maken, en dat God inderdaad zou regeeren — niet in oude kronieken alleen, maar in nieuwe en levende geschriften.

En zie, de gebroken vaas is hersteld geworden! Stuk voor stuk, in al hare lijnen van kracht en schoonheid staat zij nu, ja zelfs zooals God het in den beginne daarstelde, de vereeniging van alle waarheid. De Meester-kunstenaar, welke haar maakte, heeft haar goed verklaard, er is geen andere schoonheid in te verlangen. Zij bevat het geheel van Gods gaven van kennis aan de menschen, „van dingen boven in den hemel, op de aarde en onder de aarde; dingen, welke geweest zijn, dingen welke zijn en dingen welke binnenkort zullen geschieden; dingen welke nabij zijn en dingen welke ver weg zijn; de oorlogen en verslagenheid der natiën; de oordeelen, welke komen over de landen, en alzoo ook een kennis van landen en koninkrijken.” Zij overbrugt de kloof tusschen deze wereld en het hiernamaals, en bevat troost voor de levenden en hoop voor de dooden. Zij heeft hersteld de broederschap der menschen, het oude vaderschap van God. Zij maakt van de vrouw een koningin en geeft haar een scepter aan de zijde van den man. Het bezit niet alleen de zegen van genezing, maar ook de andere gaven des geestes. Het is in alle dingen en door alle dingen, het licht der waarheid. Het is het licht van Christus. Het is het Evangelie van Jezus Christus, toevertrouwd aan Zijne kerk, de kerk van Jezus Christus. Deze wonderlijke gave van den Vader is wederom toevertrouwd, om bewaard te worden door den zwakken mensch, en zooals de nieuweling in de kunst start op een meesterstuk, evenzoo weet de mensch, dat het zeer schoon is, doch kent niet al zijne schoonheden, want het verstand des menschen kan niet ten volle al de werken Gods begrijpen. Dit echter weten we als een zekerheid: Hij die het gaf, zeide: „Verkondig het aan de wereld; het is de vernieuwing en vervulling van aloude beloften. Roep bekeering, gehoorzaamheid! en tot, die God erkennen door Zijn bepaalde teeken, in geloof vertrustende, zal de bediening van den Geest komen, welke hen in alle waarheid zal leiden en verborgen dingen openbaren. Dan zullen wij ingaan in het Koninkrijk van God, dan zullen we volmaakt worden, zelfs zooals onze Vader in den Hemel volmaakt is.

Imp. Era

Vertaald door J. J. v. L.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

ROTTERDAMSCH E CONF E R E N T I E .

Zooals tevoren was aangekondigd, werd op Zondag 1 Juli de bovengenoemde conferentie gehouden. Zij werd voorafgegaan door een priestervergadering voor de zendelingen en eene vergadering voor het locale priesterschap en ambtenaren en ambtenaressen op Zaterdag 30 Juni. In beide vergaderingen werd ruimschoots genoten van den geest des Heeren.

Zondagsmorgens om 10 uur begon de eerste vergadering in het gebouw Excelsior. Door President Wm. Dalebout werd geopend door het laten zingen van lied 1: „O volheid van zegen,” waarna door J. J. v. Langeveld een zegen werd gevraagd. Vervolgens werd door het zangkoor lied 155: „Daal neer, o Heer,” gezongen.

Na een kort woord van welkom door den leider, werd het woord gegeven aan Ouderling Mahonri A. Josephson van Groningen. In duidelijke woorden vestigde hij de aandacht der aanwezigen op het verschil tusschen de wetten, welke aan de kinderen Israëls gegeven waren in den tijd van Mozes en die welke door Christus geleerd werden. De wetten van Christus waren de meer volmaakte, de hoogere, welke tevens de wetten van Mozes inhielden. De hoogere wetten vervangen de lagere, nemen hare plaats, evenals de roos de knop verwoest en de plant het zaad, waaruit zij opgroeide.

Dirk van den Berg, President van de Amsterdamsche Conferentie was de volgende spreker. Spreker spreekt zijn vreugde uit over het feit, dat men tegenwoordig vrijheid van godsdienst geniet. Hoe heerlijk hier te kunnen samenkomen om den Heer te loven en te prijzen volgens de ingeving van ons hart. In vroeger eeuwen was dit niet het geval. Priesterdwang, vervolging en pijniging waren aan de orde van den dag. Vooral was dit het geval in de dagen der hervormers, die de wegbereiders waren voor de herstelling van het Evangelie. Spreker verklaart daarna hoe het Priesterschap in deze dagen werd hersteld en hoe dat priesterschap de zegeningen des hemels geniet.

Daarna werd door het koor een Engelsch lied gezongen, getiteld „Hear our Prayer,” waarna de leider, President William Dalebout, het woord nam. Hij vestigde de aandacht op de open-

baring van dezen tijd, waardoor wij weten, dat onze zending niet eindigt met den dood. Wanneer wij getrouw zijn in onze roeping, zal die roeping ons bijblijven tot zelfs over het graf. Ook dan zullen kennis en prediking hare uitwerking niet missen. want millioenen van geesten zijn wachtende op de boodschap der verlossing. Onze en uwe roeping is te zegenen; zegen allen, waartoe gij in betrekking staat, zegen zelfs die u haten, en Vader in den Hemel zal ons zegenen.

Deze vergadering werd geëindigd door het zingen van lied 106: „Isrel, Isrel! God roept u,” door het koor, en met gebed door Ouderling Stephenson.

Om twee uur 's middags begon de volgende vergadering. Gezongen werd lied 119, „Ik weet dat mijn Verlosser leeft.” Gebeden door Ouderling Herbert Williams. Daarna zong het koor lied 31: „Laat ons vriend'lijke woorden steeds spreken.” Alsnu werden door den leider de verschillende autoriteiten der Kerk voorgesteld en door de aanwezigen door algemeen handopsteken in hunne roepingën erkend.

Rulon J. Sperry was de eerste spreker. Nebukadnezar's droom en zijne uitlegging koos hij tot zijn onderwerp. Duidelijk toonde hij aan hoe in den loop der eeuwen Daniëls uitlegging bewezen is geworden waar te zijn en hoe de steen, zonder handen uit den berg gehouwen, nu voortrolt. om al de koninkrijken te vermalen. Het Koninkrijk dat nimmermeer verstoord zal worden is nu opgericht. Dan verklaart spr. hoe wij burger kunnen worden van dat Koninkrijk en hoe wij moeten ingelijfd worden door gezaghebbende ambtenaren.

Nadat het koor, „Gladly, o' Gladly” gezongen had, verkreeg Jac. J. v. Langeveld, President van de Arnheemsche Conferentie. het woord. Hij sprak over het heiligen van den Zondag, hoe sommigen dezen dag beschouwen als een dag, om alle werkzaamheden te verrichten, waarvoor in de zes werkdagen geen tijd gevonden kon worden. Hij gaf den raad om in de boeken der Kerk te onderzoeken, hoe die dag geheiligd diende te worden.

Tot slot werd door het koor lied 83 gezongen: „Heiland als een herder leid mij.” Dankzegging door Zendings-President John A. Butterworth.

De avond-vergadering werd gehouden in het Nutsgebouw. Precies om 7 uur werd geopend door den leider. Het koor zong lied 66, „Looft, looft den Heer, zingt Zijnen lof,” Dirk van den Berg vroeg een zegen over de vergadering, waarna door eenige koorleden „Song of the Redeemer,” ten gehoor werd gebracht. Ouderling B. Tiemersma van Utrecht was de eerste spreker. De tijd, welke wij nu doorleven, is al reeds lang tevoren voorspeld geworden. Ook in dezen tijd wordt gewezen op de vervulling van die voorspellingen. Evenals vroeger wordt ook nu de vermanende stem gehoord van Gods dienstknechten. Zij roepen het menschedom toe, dat een engel gevloegen

heeft, hebbende het Evangelie, om te verkondigen aan alle geslachten, talen en volken. Het uur van Gods oordeelen is aangebroken.

Het gaat echter evenals vroeger. Reeds dadelijk na den zondvloed begonnen de menschen weer te zondigen en af te wijken van de inzettingen des Heeren. En al verder en verder werd afgeweken, totdat Jezus kwam en opnieuw de beginselen der zaligheid begon te verkondigen. Maar ook Hij werd verworpen en ter dood gebracht. In deze dagen gebeurt precies hetzelfde. Ook nu wordt geen aandacht geschonken aan hen die gezonden zijn om de beginselen der zaligheid te verklaren. De engel werd niet door allen gezien, alleen maar door Joseph Smith, welke het instrument was, waardoor openbaringen tot ons kwamen, Het evangelie werd hersteld in al zijn volheid. De Kerk van Jezus Christus werd opgericht. Wij verkondigen dezelfde beginselen welke Jezus predikte, maar deze zijn in strijd met wat de hedendaagsche Christenwereld verkondigt. Tot hen, die in de twistende secten geen vrede kunnen vinden, is in het bijzonder onze boodschap. Al veracht ons de wereld, God minacht ons niet.

Alsnu werd door een mannenkwartet „Brave hearts for ever still” gezongen, waarna Zendings-President John A. Butterworth als laatste spreker naar voren trad. Wij gelooven, begint spreker na een korte inleiding, dat het Evangelie gegeven is om alle menschen bekend gemaakt te worden, zoodat niet gezegd zal kunnen worden: „Ik heb het niet geweten.” Wij gelooven, dat het ook aan Abraham gepredikt is en dat er toen, zoowel als nu, van Godswegen aangestelde dienstknachten waren. De Kerk wordt door vele menschen niet noodig geacht, maar zij kunnen zelf de verordeningen niet bedienen, daartoe zijn bevoegde dienstknachten van noode. Door spreker wordt aangehaald hoe ook Cornelius en Saulus noodzakelijk door een dienstknecht van God gedoopt moesten worden.

Luther, Calvijn, Zwingli, en meer anderen konden geen diensknacht vinden om hen in te lijven in het Koninkrijk Gods en daarom richtten zij ieder voor zich een stelsel op. Aan den profeet Joseph Smith werd geopenbaard dat er geen Kerk van Christus op aarde was en dat er dus ook geen bevoegde dienstknachten waren. Het priesterschap werd nu hersteld door hemelsche boodschappers, en nu verklaren wij gezonden te zijn als dienstknachten van God om opnieuw het Evangelie te verkondigen en de oprechten van hart in Christus' Kerk en Koninkrijk in te lijven. Spreker besluit zijn rede, door een krachtige getuigenis omtrent de echtheid van dit werk.

Nog even werd het woord genomen door den leider, om allen een woord van dank toe te brengen, die hadden medegewerkt tot het welslagen van deze conferentie. Zoowel het koor, de bekwame leider en organiste, als ook de zuster-hulp-vereeniging, hebben een groot deel daartoe bijgedragen.

De vergaderingen waren allen goed bezocht en vooral de avondvergadering. De zaal was geheel gevuld. Zeer zeker zal deze conferentie niet nalaten een indruk ten goede na te laten in de harten van alle oprechte waarheidzoekenden.

DE UITVERKORENE VAN ELOHIM. 1)

Derde Zang uit den „Elias” naar ORSON F. WHITNEY.

Vertaald door FRANK I. KOOYMAN,

Dus Lucifer. Weer zweeg een elk,
 Geen aâm zich hooren deed.
 Vol spanning rustte aller blik
 Op de eigen oog-magneet.
 Een plecht'ge pauze, één moment —
 D' oneindigheid zweeg stil,
 Wijl van almachte lippen klonk
 Des Vaders vasten wil:

„Jehova, gij mijn heilgezant, 1)
 „Zoon-Ahman, U wijs 'k aan,
 „En één zal vóór Uw aangezicht,
 „Een twaalftal mèt U gaan.
 „En velen méer aan gindsche kust
 „Gaan weg-bereidend vóór,
 „Opdat ik, de eerste, kome 't laatst,
 „En de aard deele in mijn gloor.

„Zoo vóór als na Uw nedergang,
 „Daalt er een leger nêr —
 „Het heir van God, en 't huis van hem
 „Die heet: vriend van den Heer. 2)
 „Op Idumea 3) komt, door hem,
 „Tot heil van heel 't geslacht,
 „'t Oprechte koningszonal,
 „Nu hoog in hemelmacht.

1) Mijn heilgezant: Het was Jehova, de God van Israël, die Jezus van Nazareth werd, en stierf tot heil van het menschedom (Leer en Verbonden 110: 1—4). Hij is Zoon-Ahman (L. & V. 78: 20).

2) Vriend van den Heer: Abraham, de vader der geloovigen.

3) Idumea: de Wereld; hier gebruikt als synoniem voor Aarde.

„Ga voort, gij keuze van de Goôn,
 „Wier kracht u winnaar stell,'
 Daal af, bijtijds, en de aard ontzet,
 „Onttroonend dood en hel.
 „Des menschen lot hangt enkel af
 „Van U, mijn gunstgenoot,
 „Gij zult niet falen, zijt ge al vrij,
 „Vrij — maar den val te groot,
 „Met Godlijke arm, zoo de Uwe als Mijn,
 „Brengt Gij 't verlorne weer,
 „De mensch — verlost — zal, God-gelijk,
 „Mèt God zijn immermeer.
 „Keer weer en voer naar de ouderkreits
 „Die dolende planeet;¹⁾
 „En de aard U Overwinnaar eens,
 „De hemel Vorst U heet!

Het was geschied. Aan 't grootsch gehoor
 Ontsteeg wild stemgedruisch,
 Als kampte zee met tegenzee
 Met buld'rend golfgebruis.
 Maar 't lichtrijk weende. En nog meldt daar
 't Boek der herinnering
 Hoe één werd keus van Elohim
 En één viel — oproerling.

Daar kwam van ver een nieuwe ster
 Die 't zilverschijnsel zond
 Naar 't stalverblijf waar in een krib
 Zich 't needrigst Kind bevond,
 En Wijzen brachten, vóórgegaan
 Door 't schijnsel zacht en schoon,
 Keurgaven: goud en mirre tot
 Den Koning zonder woon.

O wondre liefde! Dalen Goôn,
 Zóó voor ònze opkomst nêer?
 Gekerkerd hier de Machtgeest die
 Eens heerschte in hemelsfeer?
 Hoor die muziek, — Wat hemeltong

1) Die dolende planeet: „Deze aarde zal teruggewenteld worden tot in de tegenwoordigheid Gods, en wordt dan met celestiale heerlijkheid gekroond (Joseph Smith, Compendium, blz. 288).

Meldt, aarde, uw middag ¹⁾ aan?
 Groet, stervend, 's levens Leven gij,
 Van 't licht de Zon en Maan? ²⁾

Bereid Zijn weg, profeet-gezent,
 En voor Zijn aanzicht ga,
 Gij deeler in Zijn martlaarschap,
 Elias? Neen en ja! ³⁾
 Wassende maan, die zag de zon
 Eer starren glans verscheen;
 Kwijnende maan, die baadde in bloed
 Eer de eeuwge Zon verdween.

„Eere zij God, in 't menschlijk kroost
 Behagen, Vreê beneên!”
 Vreê? Is er geen verdeeldheid meer?
 Zijn Aarde en Hemel één?
 Vreê voor de ziele die Hem dient,
 Den stal-geboren vorst;
 Dáár Heer van rijken ongeteld,
 Hier klagende: Mij dorst,

Hij, Prins, vertoefde in herdersmom
 In dit geloofloos oord;
 Riep Zijn verstrooide schapen, maar
 Slechts kleine kudde hoort.
 Want oogen, door de trots verdwaasd,
 Of door de zonde dof,
 Geen vorst vermoede' in beedlaarskleed,
 Geen diamant in 't stof.

Israels gedoemde tempelstad ⁴⁾
 Gold straks Zijn weegeklag;
 Prachtsteê, door priesters snood ontwijd
 Met voorgewend gezag.
 „Ik ben de Weg, het Leven, 't Licht,”

1) Middag: de Bedeeling van het Midden des Tijds.

2) Het Licht van Zon en Maan: Christus, het licht van de zon, de maan en de sterren, en de macht waardoor zij gemaakt werden (L. en V. 88: 7, 8, 9).

3) Elias? Neen en ja: Johannes de Dooper, de voorlooper van den Heiland, was een Elias, een hersteller; maar, volgens den Profeet Joseph Smith, niet de Elias die alle dingen herstellen zal.

4) Israels gedoemde tempelstad: Jeruzalem.

Helaas — 't was ijde raad.
 Bespot, verguisd — God door den mensch!
 Zijn waarheids-leer versmaad.

Vloek van verdoemend ongelooft,
 Nooit heerschte, als nu, uw wee,
 Gij struikelblok, gij dwarsboom voor
 De poort tot eeuwge vreê,
 O eigenliefde en Mammon's lust,
 Vertwijffings dubbele schacht,
 Waar bijgeloof, die vleermuis blind,
 Rondfladdert in den nacht.

Door deze waart, Gethsémané,
 Ge omnacht van zwart verdriet,
 Om den schuldloozen Zoon van God.
 Wien bloedgeld-kus verried;
 Zaaft gij Hem, lijdlijk, weggesleurd,
 Langs 't vriend-verlaten pad,
 Naar zalen waar gram-stroeven haat
 Op hoogen Rechtstoel zat.

Als 't schaap voor zijne scheerders stom,
 Zweeg die geduld'ge mond,
 Die 't schennen van de lastertong
 Geen antwoord waardig vond.
 Men striemt Hem met de geeselroê,
 Geen kreet ontsnapt Zijn borst,
 Kwetst met een doornenkroon Zijn hoofd
 En spotlacht sarrend: „Vorst.“

Gekruist — o misdaad grootst — de God
 Wien 't gansch heeal geeft eer.
 „Vergeef hen, Vader,“ 't Leed had uit;
 Immanuël — niet meer.
 Niet meer waar donder schokte de aard,
 Waar bliksem speet den nacht,
 Waar door dien onverwonen Geest
 De grafboei werd veracht.

Vèr-vlammend licht, een zwaard van macht,
 Valk die den stang ontschoot,
 Zóó klieft Hij de duïsternis
 En overwon den Dood;
 Verbrak de helsche kerkerdeur,

Bracht vrijheid daar voor juk,
 Zoodat de vrijgekochte ziel
 Kan winnen 't hoogst geluk.

HET ONDERSCHIED TUSSEN THEOLOGIE EN GODSDIENST.

Theologie en godsdienst, ofschoon ten nauwste verwant, zijn toch lang niet hetzelfde. Iemand kan heel ervaren en bedreven zijn in theologische kennis, en toch kan hem godsdienst, ja zelfs zedelijke waarde, ten eenemale ontbreken. Theologie kan worden vergeleken bij theorie, terwijl godsdienst de praktijk vertegenwoordigt. Is theologie het voorschrift, godsdienst is het voorbeeld. De een dient de aanvulling te zijn van de andere; theologische kennis dient het godsdienstig geloof en de praktijk daarvan te sterken. Zooals aangenomen door de Heiligen der Laatste Dagen, omvat de theologie het geheele plan van het evangelie. „Theologie is geordende wetenschap of kennis, in de regionen van het intellect datgene vertegenwoordigende, wat de godsdienst vertegenwoordigt in het hart en het leven van den mensch (W. E. Gladstone). Wetenschap heeft enkel met het verstand te doen, en hoe voortreffelijk ook de belangrijkheid daarvan is, toch kan zij falen om het verharde hart te beïnvloeden.

Uit „Artikelen des Geloofs” van Dr. J. E. Talmage.

BERICHT.

In verband met ons hoofdartikel in No. 13 van ons tijdschrift, hebben wij ons om bijzondere redactioneele redenen verplicht gezien het vervolg, wat in dit nummer aan moest sluiten aan blz. 198, te laten rusten tot het volgend nummer. Wij hopen alzoo in De Ster van 1 Augustus verder te gaan met de weergave van de rest der toespraak van Pres. Joseph F. Smith op de zeven en tachtigste jaarlijksche conferentie te Salt Lake City.

INHOUD:

De gebroken vaas	blz. 209	Het onderscheid tus-	
Rotterdamsche Confe-		schen theologie en	
rentie	„ 217	godsdienst	„ 224
De uitverkorene van		Bericht	„ 224
Elohim	„ 220		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.